

Дошелъ късметътъ и довелъ болестъта. Гледа — говедата станали на коне. Пакъ си рекълъ: „Каква е тая работа? Първо ходихъ за сипаницата — оставихъ овце, намѣрихъ говеда; после ходихъ за болестъта, що мори говедата — оставихъ говеда, намирамъ коне! Чакай да доведа сега шугата за конетъ.

Баба Марта пакъ казала на човѣка, та той размѣнилъ конетъ за едно голѣмо лозе.

Късметътъ довелъ шугата, но гледа — конетъ станали на лозе! Тогава той си рекълъ: „Чакай да се престоря утре на заякъ. Като дойде моятъ господарь да порѣзва лозето, азъ ще се блъсна въ нозетъ му, той ще махне съ косера да ме удари, ще посѣче нозетъ си и ще остане неджгавъ.“

Баба Марта чула това, пакъ дошла до човѣка и му рекла:

— Късметътъ ти се е закачилъ утре, като идешъ да рѣжешъ лозето, да се преправи на заякъ. Ще се втикне въ нозетъ ти, да махнешъ съ косера, та да си пресѣчешъ нозетъ. Но ти, щомъ видишъ заяка, че тича, разгърни единъ човалъ между нозетъ си, та да влѣзе късметътъ въ човала. После го натупай хубавичко, да му дойде умътъ въ главата.

На утрото човѣкътъ отишелъ

да порѣже лозето. Поминало се малко, току се дигнало глѣчъ: „Я, заякъ! Заякъ!“ Човѣкътъ хвърлилъ косертъ и разтворилъ междукраката си единъ човалъ. Заякътъ, като търчалъ, току залетѣлъ къмъ човѣка и се бухналъ въ човала.

Човѣкътъ го завързалъ, па го понатупалъ хубавичко. А късметътъ се обадилъ: „Удряй, човѣче! Пада ми се. Който лошо прави, лошото и него нѣма да забрави!“

Като го чулъ така да говори, човѣкътъ го пустналъ да излѣзе. Късметътъ се усмихналъ и рекълъ: